

30. mar. 1972

FAKTA

Dato:
30. mar. 1972

Sidetal:
Rød blå bd 6 s. 16-19

Generelle kommentarer:
Lawrence Weiner. Amerikansk
kunstner (f.1942) som blev Mertz gode
ven og kollega.

TRANSSKRIFTION

30-3-72

Saadan en lille ændring som den ovenstaaende der kan skabe en saa voldsom virkning kan ikke undgaa af fascinerer mig.

Jeg kan stadig hellerikke komme bortfra tanken paa at man ved en saadan selvalgt begrænsning reduktion af mulighederne i valg maa tvinges til at skærpe tanken og fantasien. Man tvinges til at stille sig spørgsmaalet: men, dette! hvordan kan jeg formulere det med lige netop de midler – lige netop kun indenfor dette omraade.

Et eks: Fladen – pladen – bemaales paa begge sider (ens) – hvad skal man stille op med en ting hvor begge sider er forside – hvor ingen side er værdifuldere end den anden? Men – det spørgsmaal som ustandselig opstaar er: kan man undgaa at føle det som en kedsommelig tvang at man har stillet sig selv disse grænser? Kan man undgaa at det bliver en kedsommelig og ufrugtbar gentagelse – repetition?

Det er sikkert nødvendigt ved siden af at (tillade sig) lave andre ting – og kan gribe til det "R+B" naar det føles helt indlysende rigtigt og nødvendigt. Maaske – vil man med tiden opdage – at det andet, man har tilladt sig ved siden af, er unødvendigt – maaske at "R+B" ikke slaar til – er for begrænset.

Det staar nu, efter arbejdet med T.V udsendelsen klart for mig hvad det egentlig er der foregaar ved beskæftigelsen med "R+B". Det er simpelthen dette at jeg placerer dette rent kunstneriske element ude i virkeligheden – bruger det alle steder og under alle forhold. Her vil det maaske, en skøn dag, vise sig at selve det "R+B" er oveflødigt – at man ikke behøver dette "rene kunstneriske" element til at manifestere kunsten i virkeligheden – at man ikke behøver at slæbe resterne af en gammel æstetik med sig derud – for det er jo det man gør.

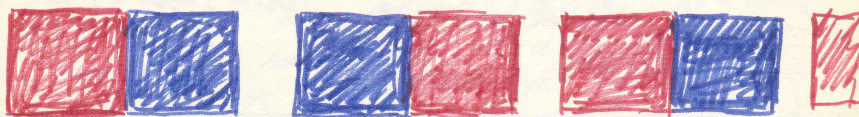
Men en mand som Lawrence Weiner – der er den reduktiveste jeg kender – læner sig trods dette dog ogsaa til et gammelt udtryksmiddel – maaske enda det ældste – Ordet. Saa maaske er det nødvendigt for overhovedet at kunne markerer kunsten med et mindste maal af æstetisk manifestering.

"R+B" er saa enkelt: to kvadrater to farver at enhver kan fremstille det. Selve fremstillingsprocessen afmytologiseres.

Det er vanskeligt at faa det til at "forestille" andet end hvad det er – to farver – to kvadrater. Det er hvad man gør det til der har betydning ikke hvad det er.

29-3-72.

i en serie paa f. eks 12
(ikke mindre)

en vandl

30-3-72 ↗

Saa dan en lille ændring
som den ovenstående der kan skulde
en saa voldsom indtvingning som ikke
undgør at fascinere mig. Komme
7g kan stadig heller ikke komme
hvert for tanken paa at man ved
en souden selv valgt begrænsning
reduktion af mulighederne i valg
man tringes til at strække henten
og forhusien. Man tringes til at
stille sig spørgsmålet: men, dette!
hvordan kan p formulere det
med lige netop de midler - lige
netop kan inden for dette om-
-røde.

Et eks: Fladen - pladen - be malet
paa begge sider (ans) - hvad skal
man stille op med en ting hvor
begge sider er forside - hver især

Side er værdifuldere end den anden?
Man - det spørgsmaal som ustandse-
-lig opstår er: Kun man undgaa
at fejle det som en vedkommende
frang at man har stillet sig
sehr disse grænser? Kun man und-
-gaa at det bliver en vedkommende
ufrugtbar gentagelse - repetition?
Det er sikkert nødvendigt ved
siden af at (lillede sig) have
andre ting - og kun gribe til
det "R+B" naar det fejles helt
i indlysende righede og nødvendigt.
Mouste - vil man med liden op-
-dage - at det ender, man har
littadt sig ved siden af, er u-
-nødvendigt - mouste at "R+B"
ikke slaa til - er for beqvemt.
Det staaer nu, efter arbedet med
J. V. udsendelsen klart for mig
hvad det ~~er~~ egentlig er der-
for gaaer ved bestræffelsen med
"R+B". Det er simpelthen dette
at jø placere dette rent kunst-
-neriske element ude i virkelig-
-heden - bringe det alle steder og

men der alle forhold. Her vil det
mouste også, en slyng dag, vise
sig at selv det "R+B" er over-
flødig - at man ikke behøver
dette "rene kunstneriske" element
til at manifestere kunsten i virke-
-lig heden - at man ikke behøver
at slæbe resterne af en gammel
estetik med sig
er jo det man gør.
Men en mand som Chalkonce
Weiner - der er den redaktive
is kender - læner sig helt dette
dog også til et gammelt mid-
-tryks middel - mouste endda det ald-
-ste - Ordet. Som mouste er det
nødvendigt for overborede at
kunne markere kunsten med et
mindste mål af bedste manifeste-
-ring.
"R+B" er som enkelt: to kvadrater
to fjerter at er hver kun fram-
-stille det. Selvfølgelig fra stillings proces-
-sen af mytologiseres.
Det er vanskeligt at gøre det til
at "føre stille" en del end hvad
det er - to fjerter - to kvadrater.

Det er hvad man gør det vil
der hav betydning ikke hvad
det er.

31-3-72.

En ting er helt sikker
i selv samme øje blik man forlader
"R+B" strukturen - : at R delt og at
Bleat kvadrant den vandt et sekun-
-gel - søe er det ikke længere
"R+B" men, struks (selv ved den
allermindste afvigelse) noget helt
andet.

Arbejder man med variationen forskel-
-ten mellem farverne eller deres intensi-
-teter giver man øje blikke af hvad
nu er meget væsentlig bestanddel af
selve ideen, nemlig den: at farven
som koloristisk fenomen er uden
betydning, at det ikke er et spørgs-
-mål som farvernes nuancer, spæn-
-dings eller kontrast forhold, men, alene
om at de er tilstede som farve (far-
-shelbje) farver vedt & Bleat. Man
bør endda gøre søe vidt at man
altid bruger de standard farver som
er fuldstændig ens for enhver vil